

En pojke som kallades Vova

– Vova, kom in och ät din kålsoppa, skynda på vetja, kom genast annars får du smaka livremmen!

Den sista snön har smält och vatten döljer förrådiska hålor på Baskovgränd i Leningrad.

På bakgården kalasar en trebent hund på en råtta i avskrädet. En tanig kille kastar en sten.

– Vova! Kom in!

Sent omsider, genom krossat tegel, grus och glas springer den magre killen i nötta filtstövlar uppför trapporna till [den trånga kollektivlägenheten](#).

Kvar på gården står de andra pojkarna och skräpar kring en slagen figur. Vovas sotiga ansikte pryds av en fläskläpp, han har blodstänk i pannan och hans ögon, alltid på skaft, alltid forskande, möts av en ilsken blick och en snyting. Precis som vanligt. Men i halvdunklet vid den spruckna soppskålen, försvinner Vladimir in i sina egna tankar. Han konstaterar förnöjt för sig själv – den som vunnit behöver aldrig skämmas.

Någonstans i universum sitter varelsor och lyssnar efter någon som överlevt evolutionen, lyssnar efter tecken på förnuft, på att reptilhjärnan tjänat ut någonstans i galaxhoparna. Utvecklade civilisationer hörs ibland av som ett ömkligt pip men alltid för sista gången. Det är dilemmat. Intelligensen som krävs inrymmer alla möjligheter. På Jorden har det stora kriget tagit slut, kanske finns en chans?

Som barn lekte jag krigiska lekar som pojkar gör och ute i det gula gräset filade gräshopporna. Medan augustisolens värme våra kliande ben blev Roland och jag skräckslagna. Vi pratade upprört om den kommande katastrofen. Det var Kubakrisens år. Trots muren och det kalla kriget blev sextiotalet ändå en gränslös fest, för oss. Vi vande oss vid överflödet, dränkte oss i plast och pop. Österut höll man till godo med betong och talade löjlig sovjetiska medan USA fick skämmas. Vi levde med

Bomben. På filmklubben gick ["On the Beach"](#) och jag kände paniken.

I en bunker någonstans i Ural sitter en man i min egen ålder och sticker på en offerkofta. En underdog ruvar på hämnd. Vladimir blir med ens sentimental. Han minns med värme, lyckliga, kyliga krigsår i [Dresden](#). Han minns sin första bil, en ZAZ ... Han minns hur han gav sin vän Ivan ett kok stryk. Men det var välförtjänt, ingenting personligt. Bland gatpojkar i Baskovgränd var Vovas blick den yngsta och den klaraste. Han kände i magen när det var dags att klippa till och nu är det dags igen.

En "fisk" i slips och kostym rullar tyst på sovrumsväggens skärm. "Fisken" talar sovjetiska men ljudet försvinner in i bunkerns betong, blir till ett lågfrekvent, oartikulerat muller. Ändlösa rader av paraderande tanks och robotar syns på en grymig bild. Vladimir zappar och ser hur [cowboys anfaller den ryska folksjälén](#).

... och så den trängda rätten igen som anfaller och Vova fäktar och slår med händerna åt strupen. Paniken väljer upp inom honom. Är han döv?

– [Men om det inte finns något Ryssland](#), varför behöver vi då planeten? utbrister han och trevar efter pillerburken.

Bor vi på samma planet?

I bilen till motionsrundan stannar jag för rött. Från varuhusfasaden uppmanar en banderoll att *"Preppa till fredag"*. Jag stannar till vid macken. Alla vill tanka.

På stigen runt sjön hörs genom diset smattret av automatvapen från skjutbanan. Vårens första sköra fjädermyggor dansar och näsan fylls av fuktig barrskogsdoft. Bilderna på absurda förhandlingsbord, överfyllda järnvägsperronger och en fiskliknande varelse i kostym och slips, alla de mediala helvetesscenerierna, allt rinner av för en stund. Allt stannar upp.

Någon lyssnar efter oss.

Text: Farbror Mosterberg

Bild: Vladimir Putin och hans mor, Wikimedia Commons/Kremlin.ru